

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jitky Denemarkové a soudců Mgr. Patricie Adamičkové a Mgr. Martina Řezníčka v právní věci

žalobkyně: **ALKRON a.s.**, IČO 25399764
sídlem Masarykovo náměstí 150/24, 790 01 Jeseník
zastoupená advokátem JUDr. Radkem Hudečkem
sídlem Poděbradova 1243/7, 702 00 Ostrava

proti
žalovaným: 1. **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2

2. **Okresní soud v Ostravě**
sídlem U Soudu 6187/4, 708 82 Ostrava - Poruba

o zaplacení částky 100.000 Kč, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10. 8. 2017, č. j. 25 C 223/2016 – 88

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** v zamítavém výroku I. o věci samé **mění** tak, že první žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 60.226 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku; jinak **se** v tomto výroku **potvrzuje**.
- II. První žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 16.456 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Radka Hudečka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem uvedeným v záhlaví tohoto rozhodnutí soud I. stupně zamítl žalobu, aby první žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku 100.000 Kč (výrok I.), žalobkyni uložil zaplatit první žalované náhradu nákladů řízení v částce 300 Kč (výrok II.), řízení ve vztahu mezi žalobkyní a druhým žalovaným zastavil (výrok III.) a žalobkyni zavázal zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Ostravě náhradu nákladů řízení ve výši 1.343 Kč (výrok IV.).
2. Takto soud I. stupně rozhodl o žalobě, jíž se žalobkyně domáhala proti žalovaným zaplacení částky 100.000 Kč, a to z titulu peněžního zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která měla být žalobkyni způsobena nepřiměřenou délkou řízení, které bylo zahájeno dne 10. 2. 2009 doručením žaloby žalobkyně k Okresnímu soudu v Ostravě, je vedeno u zmíněného soudu pod sp. zn. [REDAKCE] a jeho předmětem je požadavek na zřízení práva odpovídajícího věcnému břeměni spočívajícího v právu chůze a jízdy motorovými vozidly přes příslušný pozemek žalovaného P. [REDAKCE] B. [REDAKCE] ve prospěch žalobkyně, a to za účelem přístupu k blíže specifikovaným budovám ve vlastnictví žalobkyně (dále jen „související řízení“ nebo „související věc“).
3. Soud I. stupně po vymezení tvrzení žalobkyně a obrany (první) žalované (kdy soud mimo jiné konstatoval, že mezi těmito účastníky je nesporné, že žalobkyně u první žalované /dále jen „žalovaná“/ dne 13. 1. 2016 uplatnila předmětný nárok s tím, že takové žádosti žalobkyně nebylo žalovanou vyhověno), jakož i po předestření obsáhlých skutkových zjištění, která učinil na podkladě spisu vedeného Okresním soudem v Ostravě v souvisejícím řízení, po skutkové stránce uzavřel, že související řízení bylo zahájeno dne 10. 2. 2009 žalobkyní u Okresního soudu v Ostravě a dosud (pozn. ke dni vydání rozsudku soudu I. stupně) není pravomocně skončeno. Žalobkyně vystupovala v souvisejícím řízení v procesní pozici žalobkyně, kdy se domáhala zřízení věcného břemene v podobě chůze a jízdy přes pozemek (příslušného) žalovaného, přičemž se jednalo o potvrzení faktického stavu. (Příslušný) žalovaný, ačkoliv byl zastoupen advokátem, se dožadoval osobní účasti na jednání, kdy byl často přítomen mimo Českou republiku, žádal o odročení, podával řadu procesních návrhů, jako návrh na přerušování řízení, návrh na vstup vedlejších účastníků na straně žalované, namítal podjatost soudců, podával opravné prostředky i v případech, kdy nebyly přípustné, inicioval dvě řízení o žalobě pro zmatečnost a zdržoval i vyhotovení znaleckého posudku, kdy odmítal spolupráci se znalcem. V související věci přitom bylo rozhodnuto dne 23. 12. 2014 rozsudkem, kterým bylo žalobě vyhověno. Uvedený rozsudek napadl žalovaný odvoláním, o kterém nebylo dosud (pozn. do dne vyhlášení rozsudku soudu I. stupně) pravomocně rozhodnuto.
4. Pokud se jedná o právní stránku věci, soud I. stupně po vymezení obecných předpokladů, podle kterých se ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva posuzuje (ne)přiměřenost délky řízení, jakož i po vymezení celkové délky souvisejícího řízení ke dni vyhlášení rozsudku soudu I. stupně (10. 2. 2009 – 10. 8. 2017), ve vztahu k související věci poznamenal, že jde o řízení, ve kterém se žalobkyně domáhá zřízení práva odpovídajícího věcnému břeměni spočívajícího v právu chůze a jízdy motorových vozidel přes pozemky žalovaného, kdy jde pouze o potvrzení faktického stavu. Žalobkyně byla v související věci dosud (pozn. do dne vyhlášení rozsudku soudu I. stupně) úspěšná. Složitost souvisejícího řízení byla dána jednak nutností vypracování znaleckého posudku, kdy délka vypracování znaleckého posudku byla i ovlivněna chováním žalovaného a jednak výslechy svědků. Význam předmětu souvisejícího řízení pro žalobkyni je nízký, když se nejedná o některý z typů řízení (soudem I. stupně vyjmenovaných), kterým judikatura Evropského soudu pro lidská práva přikládá zvýšený význam. Související řízení probíhalo na dvou stupních soudní soustavy, kdy prvoinstanční soud rozhodoval věcně a odvolací

soud pouze procesně. Věc byla i před vrchním soudem, který řešil námitky žalovaného proti odvolacímu senátu z důvodu podjatosti. Soud se v souvisejícím řízení musel zabývat jednotlivými procesními návrhy žalovaného, a to návrhy na přibrání vedlejších účastníků a na přerušování řízení, jakož i námitkami podjatosti. Proti těmto návrhům, které byly zamítnuty, podával žalovaný i opravné prostředky. Rovněž byla žalovaným dvakrát podána žaloba pro zmatečnost. Teprve poté, kdy se vypořádal s jednotlivými návrhy žalovaného, mohl soud v souvisejícím řízení rozhodnout ve věci samé. Soud I. stupně se zabýval i tím, jak postupovaly v souvisejícím řízení prvoinstanční soud a odvolací soud, kdy, a to až na ojedinělé dílčí průtahy (například při ustanovení znalce či zaslání věci Nejvyššímu soudu k rozhodnutí, a to namísto odvolacímu soudu), shledal takový postup plynulým a bezprůtahovým. S přihlédnutím ke všemu shora řečenému, jakož i k tomu, že délka souvisejícího řízení (pozn. v době rozhodování soudem I. stupně) nepřesahuje deset let, soud I. stupně uzavřel, že doba souvisejícího řízení není dobou nepřiměřenou, a proto v takovém řízení nedošlo k porušení práva žalobkyně na projednání věci v přiměřené lhůtě podle § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OdpŠk“). Z těchto důvodů soud I. stupně žalobu ve vztahu k žalované jako nedůvodnou zamítl (výrok I.). Výrok III. rozsudku o zastavení řízení ve vztahu k druhému žalovanému soud I. stupně odůvodnil tím, že druhý žalovaný je organizační složkou (a nikoliv právnickou osobou), přičemž žalobkyně, a to přes výzvu soudu I. stupně k odstranění předmětného nedostatku podmínky řízení a poučení o případných procesních následcích nevyhovění takové výzvě ve smyslu ust. § 104 odst. 2 o.s.ř., na označení druhého žalovaného setrvala. Výrok II. o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou soud I. stupně v základu odůvodnil s odkazem na ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a výrok IV. o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobkyní a druhým žalovaným s odkazem na ust. § 146 odst. 2 věta první o.s.ř. Vlastní výši žalovaným přiznané náhrady nákladů řízení pak soud I. stupně podrobně specifikoval (do důvodu i výše).

5. Rozsudek soudu I. stupně napadla žalobkyně včasným odvoláním, které směřovala výlučně do zamítavého výroku I. o věci samé, jakož i závislého výroku II. o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou. Namítla, že soud v souvisejícím řízení jednání neúměrně protahoval, odkládal projednání žalobkyní navržených důkazů a nedůvodně akceptoval žádosti žalovaného P. B. o odročení jednání. Žalobkyně vyslovila nesouhlas se závěrem soudu I. stupně, že délka souvisejícího řízení nebyla nepřiměřená, když z ust. § 13 OdpŠk nevyplývá, že by ohledně nároku na přiměřené zadostiučinění za nepřiměřenou délku soudního řízení byly favorizovány jen fyzické osoby (a to ještě např. pouze v trestním řízení) a nikoli osoby právnické v řízení civilním. Právní zajištění přístupu k objektu skladu – nemovitosti žalobkyně – má významný vliv i na samotnou tržní cenu takového objektu, takže žalobkyně například nemohla po celou dobu souvisejícího řízení objekt prodat, a pokud by tak i učinila, tak jedině za sníženou cenu, kterou by byl potenciální kupec ochoten akceptovat právě s ohledem na to, že vlastník skladového objektu nemá dostatečně právně zajištěn ke skladu přístup, a to zejména kamiony navážejícími do tohoto místa zboží. Podle žalobkyně proto nelze uzavřít, že v civilním sporu o zřízení věcného břemene nemohla právnická osoba utrpět nepřiměřenou délkou soudního řízení jakoukoliv újmu. Pokud jde o délku řízení samotnou, pak podle žalobkyně nelze hodnotit jednotlivé etapy řízení, ale je nutno pohlížet na délku celého řízení a tuto posuzovat komplexně, přičemž související řízení bylo zahájeno žalobou dne 10. 2. 2009 a dosud není skončeno. Délka souvisejícího řízení, a to i při složitosti věci, potřebě znaleckého dokazování, procesních obstrukcích ze strany žalovaného, jakož i nutnosti výslechu svědků, je na civilní proces, v němž se žalobkyně pouze domáhala zřízení jediného věcného břemene přes jediný pozemek žalovaného P. B., poněkud dlouhá. Přes skutečnost, že soudy činily úkony obratem nebo v přiměřených lhůtách a spor běžel plynule, nemůže žalobkyně akceptovat délku souvisejícího řízení, tím spíše, že žalobkyně sama činila vše

pro to, aby řízení skončilo co nejdříve. Žalobkyně dále soudu v souvisejícím řízení vytkla, že dostatečně důrazně a aktivně nezakročoval proti obstrukčním krokům ze strany žalovaného P. B., jakož i to, že z důvodu právě na straně soudu došlo k tomu, že věc byla na obou stupních opakovaně projednávána. Ze všech shora uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobě vyhovějí, eventuálně navrhla zrušení rozsudku a vrácení věci soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

6. Žalovaná se k doručenému odvolání žalobkyně nevyjádřila.
7. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně výlučně v rozsahu zamítavého výroku I. o věci samé ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou, jakož i závislého výroku II. o náhradě nákladů řízení mezi těmito účastníky, v němž byl rozsudek napaden včasným a přípustným odvoláním žalobkyně, a to i z důvodů, které nebyly v odvolání výslovně uplatněny (§ 205 a § 212a o.s.ř.), přičemž dospěl k závěru, že odvolání je částečně opodstatněné. Odvolací soud přitom rozliodl bez nařízení jednání (§ 214 odst. 3 o.s.ř.), když žalobkyně vyjádřila s takovým postupem výslovný souhlas a u žalované se takový souhlas, a to s ohledem na absenci reakce na příslušnou výzvu odvolacího soudu ze dne 20.10.2017, č.j. 23 Co 398/2017-102, obsahující doložku podle ust. § 101 odst. 4 o.s.ř., presumuje.
8. V základním výroku III., kterým bylo řízení ve vztahu mezi žalobkyní a druhým žalovaným zastaveno, jakož i ve výroku IV. o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi těmito účastníky, zůstal rozsudek soudu I. stupně odvoláním nedotčen, nabyt tak v uvedených výrociích v mezidobí samostatně právní mocí (§ 159 a § 206 odst. 2 věta první o.s.ř.) a odvolací soud byl těmito výroky při přezkumu odvoláním dotčených výroků (I. a II.) napadeného rozsudku vázán (§ 159a odst. 3 o.s.ř.).
9. Odvolací soud předesílá, že soud I. stupně učinil na podkladě provedení důkazu obsahem podstatných částí spisu, který je veden v souvisejícím řízení, jakož na podkladě shodných tvrzení žalobkyně a žalované ohledně časových okolností a výsledku předběžného projednání předmětného nároku žalobkyně u žalované, správná a pro rozhodnutí předmětné věci potřebná skutková zjištění. Na uvedeném závěru nemohou ničeho změnit ani dílčí (zjevně) písařské chyby (například pokud se jedná o uvedení termínu „7. 3. 2012“ jako termínu podání žaloby pro zmatečnost proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2011, č.j. [redacted] když tato žaloba byla ve skutečnosti žalovaným podána dne „10. 1. 2012“, dále pokud jde o uvedení toho, že usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 7. 2015 bylo „zamítnuto“ odvolání žalovaného proti usnesení Okresního soudu v Ostravě z dne 18. 12. 2014, č.j. [redacted] když takové odvolání bylo ve skutečnosti „odmítnuto“, jakož i pokud jde o neukončení věty, v níž bylo pojednáváno o rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. 10. 2016, č.j. [redacted] když nebyl uveden výsledek takového rozhodnutí, totiž že bylo rozhodnuto tak, že se příslušné usnesení Krajského soudu v Ostravě „zrušuje“) obsažené v části odůvodnění napadeného rozsudku, která se týká právě skutkových zjištění soudu I. stupně. Tato zjištění nadto, a to v celém jejich rozsahu vymezeném v odůvodnění napadeného rozsudku, soud I. stupně stranám předestřel při svém jednání, jak je zřejmé z protokolu o jednání ze dne 9. 8. 2017, přičemž účastníci ani při uvedeném jednání, a ani v průběhu odvolacího řízení, taková skutková zjištění soudu I. stupně žádným způsobem nezpochybovali. V zájmu stručnosti odvolací soud na tomto místě odkazuje na vyčerpávající a přesvědčivé odůvodnění rozsudku soudu I. stupně v daném ohledu. Jelikož žalobkyně v rámci svého odvolání poukázala (§ 212a odst. 3 o.s.ř.) na skutečnost, že související řízení nebylo skončeno ani po vydání napadeného rozsudku, žalovaná v průběhu odvolacího řízení uvedenou skutečnost nesporeovala, přičemž se současně z veřejně přístupné databáze „infoSoud“ podává, že související řízení není skončeno ani do dne vyhlášení tohoto rozsudku odvolacího soudu, vycházel odvolací soud (na rozdíl od soudu

I. stupně) z toho, že celková délka souvisejícího řízení k dnešnímu dni činí celkem 9 let a 11 dnů, když související řízení bylo (jak správně zjistil soud I. stupně) zahájeno dne 10. 2. 2009.

10. Pokud se jedná o jednotlivá zákonná kritéria vymezená ust. § 31a odst. 3 OdpŠk (podle kterých se přitom ve smyslu standardní soudní praxe /jejímž výrazem je především stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010 – dále jen „Stanovisko“/ řeší předně otázka /ne/přiměřenosti délky občanského soudního řízení, dále též /v případě závěru o nepřiměřenosti délky posuzovaného řízení/ otázka formy, jakož i výše /případného/ peněžního zadostiučinění), soudu I. stupně (jak shora konstatováno) lze přisvědčit ve správných skutkových zjištěních, a to i pokud jde o postup žalovaného P. B. v souvisejícím řízení. Z hlediska kritéria složitosti řízení (§ 31a odst. 3 písm. b) OdpŠk) je přitom třeba uvést, že nestandardní rozsah procesní aktivity žalovaného P. B., společně s množstvím a různorodostí soudem prováděných důkazů, jakož i s úkony třetích osob Š. která hodlala do souvisejícího řízení vstoupit jako vedlejší účastník na straně žalované), představují skutečnosti, v důsledku nichž se související řízení vyznačovalo neobvykle vysokou mírou složitosti procesní a skutkové a které i zcela zásadní měrou nepříznivě ovlivnily délku souvisejícího řízení.
11. Z hlediska jednání poškozeného (§ 31a odst. 3 písm. c) OdpŠk) u žalobkyně nelze shledat, že by délku souvisejícího řízení svými úkony podstatně ovlivnila, a to jak v pozitivním, tak i negativním smyslu.
12. Pokud se jedná o hledisko postupu soudů v souvisejícím řízení (§ 31a odst. 3 písm. d) OdpŠk), soudu I. stupně lze přisvědčit v tom, že až na dílčí a ojedinělé průtahy, byl postup soudů v řízení plynulý s tím, že soudní úkony byly činěny v přiměřených lhůtách. Namítala-li přitom žalobkyně v rámci svého odvolání obecně, že „soud jednání neúměrně protahoval, odkládal projednání žalobkynin navržených důkazů a nedůvodně akceptoval žádosti žalovaného P. B. o odročení jednání“, a dále vytýkala „zejména soudu prvního stupně to, že dostatečně důrazně a aktivně nezakročoval proti obstrukčním krokům ze strany žalovaného, jakož i to, že z důvodu právě na straně soudu došlo k tomu, že věc byla v obou stupních opakovaně projednávána“, pak z právě citovaného není zřejmé, k jakým konkrétním procesním situacím v souvisejícím řízení se uvedená námitka a výtky žalobkyně vztahuje. Jelikož takové konstatování žalobkyně (pro svou nekonkrétnost) postrádá jakýkoli argumentační potenciál, může odvolací soud v daném ohledu pouze poznamenat, že shodně se soudem I. stupně neshledal, že by se soudy v souvisejícím řízení podstatněji měrou podílely na celkové délce řízení.
13. Odvolací soud však nesdílí dílčí závěr soudu I. stupně, a to pokud se jedná o zhodnocení významu předmětu souvisejícího řízení (§ 31a odst. 3 písm. e) OdpŠk) pro žalobkyni „jako nízkého“. Je sice skutečností, že související řízení nepředstavuje takový typ řízení, u kterého by bylo možno (ve smyslu Stanoviska) presumovat zvýšený význam jeho předmětu pro účastníky, nicméně sama taková skutečnost nemůže vést k závěru (který fakticky bez dalšího činí soud I. stupně), že související řízení má pro žalobkyni význam nízký. Snížený význam předmětu souvisejícího řízení pro žalobkyni nelze dovodit ani z toho, že se žalobkyně svou žalobou v takovém řízení domáhá v rámci svého požadavku na zřízení práva odpovídajícího příslušnému věcnému břemeni „potvrzení faktického stavu“, neboť bez vyhovění takovému návrhu je potenciálně ohrožen zájem žalobkyně (jako vlastnice) na plnohodnotném užívání příslušných objektů. Odvolací soud proto v daném směru uzavírá, že význam předmětu souvisejícího řízení pro žalobkyni je třeba hodnotit jako standardní. Na stranu druhou nelze přihlížet k odvolací argumentaci žalobkyně v daném ohledu, která se vztahuje k otázce „prodejnosti“ dotčených objektů v průběhu souvisejícího řízení, a to s ohledem na nepřipustně spekulativní povahu takové argumentace, jakož i s ohledem na to, že okolnosti „prodejnosti“ dotčených objektů by (pokud

by se v daném ohledu nejednalo o argumentaci spekulativní) v rámci odvolacího řízení představovaly nepřijatelné novoty (§ 205a o.s.ř. a contrario, s přihlédnutím k ust. § 41a odst. 3 a § 211 o.s.ř.).

14. I přes neobvykle vysokou míru procesní a skutkové složitosti souvisejícího řízení, a to při standardním významu ostatních hledisek (§ 31a odst. 3 písm. c), d) a e) OdpŠk), nelze, a to při řešení předběžné otázky (ne)přiměřenosti délky souvisejícího řízení, přehlédnout absolutní délku souvisejícího řízení, která činí (k dnešnímu dni – viz odůvodnění výše) více než devět let. Taková délka řízení již nepochybně přesahuje dobu, během níž měly a (objektivně i) mohly soudy v souvisejícím řízení, a to i přes nestandardní rozsah procesní aktivity žalovaného P. B. pravomocně meritorně rozhodnout. Vzhledem k právě řečenému odvolací soud dospěl k závěru, že v projednávané věci je dána existence nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce souvisejícího řízení (§ 13 odst. 1 poslední věta OdpŠk), přičemž přiměřenou formou zadostiučinění může být již pouze zadostiučinění v peněžní formě (§ 31a odst. 2 OdpŠk).
15. Při stanovení základní výše peněžního zadostiučinění, a to zejména s ohledem na celkovou délku souvisejícího řízení, kterou nelze považovat za extrémní, odvolací soud v daném případě vyšel (a to při respektu zásad Stanoviska) ze sazby 15.000 Kč za rok trvání řízení (s polovičním krácením za první dva roky). Při celkové délce řízení 9 let a 11 dní tak základní částka činí celkově 120.452 Kč. Vzhledem k neobvykle vysoké míře procesní a skutkové složitosti souvisejícího řízení odvolací soud přistoupil k 50 % ponížení základní částky z uvedeného hlediska, tedy na částku 60.226 Kč. K dalším úpravám základní částky zadostiučinění odvolací soud již nepřistupoval, a to s ohledem na standardní význam ostatních zákonných kritérií podle ust. § 31a odst. 3 OdpŠk. Z těchto důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku I. o věci samé změnil tak, že žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni na zadostiučinění částku 60.226 Kč (o lhůtě k plnění viz závěr odstavce 18. odůvodnění); jinak tento výrok jako věcně správný potvrdil (§ 220 odst. 1 a § 219 o.s.ř.).
16. Jelikož se tímto rozhodnutím řízení v předmětné právní věci končí, přičemž rozsudek soudu I. stupně byl ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou (dílním způsobem) změněn, rozhodl odvolací soud o náhradě nákladů mezi uvedenými účastníky za oba stupně řízení (§ 151 odst. 1 část věty před středníkem a § 224 odst. 1 a 2 o.s.ř.).
17. V standardní soudní praxi, jejímž výrazem je například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2707/2013, je dlouhodobě ustálen názor, že (cit.): „výsledek řízení projevující se tím, že poškozený dosáhne satisfakce uložením povinností škůdce nahradit mu nemateriální újmu anebo poskytnout mu morální satisfakci, popř. dosáhne konstatování porušení práva, lze hodnotit ve smyslu zásad úspěchu ve věci obdobně jako plný úspěch (§ 142 odst. 1 o.s.ř.), byť žalobci výrokově nebylo přiznáno jím požadované plnění nebo jeho výše.“
18. Při promítnutí závěrů uvedených v předchozím odstavci (17.) odůvodnění do poměrů projednávané věci to znamená, že pokud žalobkyni byl přiznán (byť i jen z části) dílní nárok na peněžité zadostiučinění, přísluší jí právo na plnou náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování práva proti žalované. Tyto náklady jsou v řízení před soudem I. stupně tvořeny odměnou zástupce žalobkyně (jako advokáta) v celkové výši 9.300 Kč za tři úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast při jednání soudu I. stupně dne 9. 8. 2017 (§ 6 odst. 1, § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů), dále (třem úkonům právní služby) korespondující paušální částkou náhrady hotových výdajů v celkové výši 900 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a konečně 21 % ekvivalentem daně z přidané hodnoty z odměny a náhrad zástupce žalobkyně ve výši 2.142 Kč. Náklady odvolacího řízení jsou pak u žalobkyně dány odměnou jejího zástupce

v celkové výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby – sepis odvolání (§ 6 odst. 1, § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. a), § 11 odst. 1 písm. d)), dále korespondující paušální částkou náhrady hotových výdajů zástupce žalobkyně ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a konečně náhradou za 21 % daň z přidané hodnoty z odměny a náhrad zástupce žalobkyně ve výši 714 Kč. Celkově tedy náklady žalobkyně za řízení před soudy obou stupňů činí částku 16.456 Kč. O lhůtě a místě k plnění povinnosti žalované zaplatit žalobkyni částku náhrady nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 160 odst. 1 část věty za středníkem a § 149 odst. 1 o.s.ř. (s přihlédnutím k ust. § 211 o.s.ř.), když delší než obvyklou pariční lhůtu odvolací soud stanovil s ohledem na objektivní časové možnosti žalované dané její specifickou povahou, což konečně platí i pokud jde o stanovení lhůty k plnění peněžní povinnosti žalované podle výroku I. tohoto rozsudku.

Poučení:

Za podmínek uvedených v ust. § 237 o.s.ř. lze proti části výroku I. tohoto rozsudku, a to pokud jím byl změněn rozsudek soudu I. stupně ohledně částky 60.226 Kč, podat do dvou měsíců od doručení rozsudku dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2; jinak proti tomuto rozsudku není odvolání ani dovolání přípustné. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.